

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La qüestió religiosa?

El Govern ha començat la seva actuació d'una manera una mica desconcertant per a tothom. Mentre algun problema d'imperiosa realitat, com el del Marroc, ha merescut un estudi un poc seriós i una solució més o menys encertada (que això ho diran els fets, no el programa), i mentre en matèries com les de la repressió del joc, el Govern lliberal segueix una actuació encertada (actuació que haurien hagut de portar a cap els conservadors), que alabem i desitgem que prossegueixi amb el mateix tacte amb què avui es porta a cap; en canvi, en altres assumptes el Govern s'esgarria i no sabem ben clarament què és ço que amb els seus gestos es proposa. Serveixi d'exemple aquesta Reial Ordre suprimint la festa de Sant Tomàs a les Universitats; els anuncis d'un Reial Decret sobre el patrimoni artístic de l'Església, fets, els anuncis, amb tot el tradicional rebombori del sectarisme; l'*avant-goût* de la discussió de la llibertat de cultes que el reformisme ens dona diàriament, etc.

Tot això és trist perquè delata una absència de criteri i de sentit de govern que esgarria. La buidor més gran es veu al darrera del gabinet; l'indiferència més suïcida per tots els grans problemes nacionals es nota en tota l'actuació.

Qui parla avui de nivellar el pressupost, d'amortitzar buròcrates, de portar ritme de justícia als impostos, d'atacar els monopolis de subsistències, de denunciar tractats de comerç que ens arruïnen l'agricultura i l'indústria, de crear Universitats amortitzant la meitat de les existents, etc?

No, tot això no interessa al Govern. L'acoblament de candidats als districtes, la distribució d'actes de diputats i senadors, el nomenament d'alcaldes de Reial Ordre; tot això és el que interessa. I per si algun esperit exigent amb excés digués que aquí hi nota molts buits, llavors el Govern té la generositat de llençar al rotllo la qüestió religiosa per a que els homes seriosos de la dreta s'entreguin amb ella i no es recordin del demés.

Homes de dreta: defensem tot el que en primer terme havem de defensar i sostenir; però no cometem l'ingenuïtat de fer el joc al Govern quan a aquest li convingui.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

La persistent malaltia d'En Villanueva representa una grossa contrarietat pel Govern, puix té empantanegat l'afer del Marroc, del qual no sap ell com sortir-se'n. Sembla, a fe, que és un afer maleït aquest afer. Ara, allí, no hi ha un cap que mani; però talment sembla que, mercès a això, les coses allí es solucionen per si mateixes. És tot un cas aquest del Marroc!

Altra inquietant preocupació del Govern són les lluites pre-electorals, que ja anunciavem en la darrera crònica. Alcalà Zamora és el primer dels directors de la Concentració d'Esquerreres que es plany públicament de les postergacions de que es creuen víctimes els seus amics, disposats a lluitar contra els propis correligionaris de la C. E., si aquests van a recollir actes que ells estimen seves. Mals símptomes per a la pròxima campanya electoral. El Govern la prepara amb tota cura, canviant alcaldes i valent-se dels mitjans caciquils de consuetud. Les Corts vinentes seran l'enèssima edició de totes les passades Corts, fora d'aquelles famoses que En Maura deixà elegir amb una imparcialitat de que no hi havia, ni ha hagut després, esment.

Les entremaliadures polítiques sectàries que alguns dels governants (cal esmentar-los: Pedregal, Salvatella i Romanones), havien assajat, les està liquidant, amb el bon sentit que no es pot negar-se-li, el President del Consell de Ministres. L'atzagaiada comesa per En Romanones al anunciar, amb ínfules anticlericals, el R. D. sobre la defensa del Patrimoni artístic de l'Església espanyola, s'ha rectificat amplament i solemnement per medi del mateix R. D., on la propietat de dit patrimoni es reconeix a favor de l'Església, la qual podrà disposar, com fins ara, canònicament, disposa de ço que es seu, veïllant l'Estat per a que, a espatlles d'aquest dret inalienable de l'Església, no es cometin abusos.

També En Salvatella, l'alter ego d'En Romanones, ha hagut de buscar i donar explicacions, fins cert punt satisfactòries, de la supressió de la festa dels estudiants el dia de Sant Tomàs, que aquests no deixaran per això de celebrar.

Tan greus ensopegades posaran tal volta en raó als caps del Reformisme, que són els qui han empès per aquests mals viaranys als més eixelabrats dels actuals ministres.

I, demés, faran pensar al Marquès d'Alhucemas que si amb tan seriosos obstacles enso-

peguen els primers passos sectaris, què passarà quan es tracti de emprendre l'obra perillosíssima de reformar la Constitució de l'Estat per a mermar facultats a la Monarquia i establir la llibertat de cultes?

I no acaben, malauradament, aquí els conflictes i les preocupacions que pesen sobre el Govern. Els elements productors nacionals estan indignats de la marxa econòmica i del dilapidament de l'Hisenda, que els Governos no es cuiden de rectificar ni d'evitar seriosa i eficaçment.

Altres elements, no menys poderosos, "no sienten la interior satisfacció" que prevenen els seus Ordenaments...

Caveant consules!

ESPANYA ENFORA

La Conferència de París ha fracassat sorollosament i la de Lausana sembla el joc de fer i desfer. És un altre fracàs, quasi tan greu com el de la Conferència de París.

En la de Lausana, Turquia es veu encoratjada per tot el món musulmà i grandíssima part del món eslau i, demés, afavorida per l'enfebliment de l'Entente, que empetiteix el front aliat a Lausana. Encara que Angora afluïxi un poc, perquè Anglaterra va cobrint de canons els Estrets, i ço que perd de força moral amb l'allunyament de França i Itàlia ho guanya segurament per la franca i poderosíssima cooperació dels EE. UU., la diplomàcia turca aprofitarà totes les ocasions que se li ofereixi per a burlar als aliats i sortir-se amb la seva, com vulgarment sol dir-se.

Complicat de veres és ara, com mai, l'estat d'Europa. La partida que França planteja a l'Europa central, té tal volta a l'Orient la principal jugada. Allí Anglaterra defensa les grans rutes del seu immens Imperi colonial, i necessita de França per assegurar-les. Preparem-nos per a veure sorpreses insospitades.

França es llança a fons contra l'Alemanya insolenta, i si no pot cobrar ni amb diners ni amb dinades, cobrarà amb terres. Vol el Rhin, el gran riu de la civilització i del poderiu germànic, i se'l farà seu.

Ara o mai!

Que això és l'enrunament d'Europa i la guerra mundial permanent?

Ja es cuidaran els seus grans ex-aliats, saxons i ianquis, d'evitar-ho, pel compte que els té, pagant a França el deute immens que tenen contret amb ella.

La dona a la llar

Moltes vegades la incultura de la dona és la que origina el divorci espiritual amb el seu marit. Son moltes les dones que creuen que no han de saber altra cosa que cuinar i cosir bé. Un home culte s'avorreix parlant de coses insubstancials. No vull dir pas que totes les dones hagin de doctorar-se en filosofia, però crec que han de tenir una cultura general. Una dona culta serà sempre més interessant que una dona formosa que no té altra cosa que bellesa externa. Hem de procurar, doncs, que els nostres marits puguin conversar amb nosaltres i que no ens humiliïn amb la seva superioritat intel·lectual.

Són moltes també les dones que creuen que la elegància és incompatible amb la virtut. Una dona pot ésser honesta i virtuosa i estimar l'art i la bellesa. Trobeu dones piadoses que vesteixen ridículament. És natural que una dona digna vesteixi sempre correctament i no accepti les modes contràries a la modèstia cristiana. Però es que honestat i bellesa han estat mai incompatibles? Vestim correctament, però amb elegància.

La dona no ha d'ésser pas seductora, però ha de servir les seves gràcies naturals i no perdre mai la seva feminitat. Coneixem senyores que tenen la falsa creença (és una opinió nostra, naturalment) que per ésser piadoses cal que arreconin els vestits elegants i es posin vestidures llòbregues. Ja sabeu si el vostre marit, que potser calla per prudència, aprova el vostre menyspreu a l'elegància? Certament que la bellesa se sent i no s'imposa, però jo crec que cal fer un esforç perquè en la llar hi regni un benestar inefable i per aconseguir que totes les coses que ens volten siguin belles. Creieu-me, amigues, a la llar s'hi ha de viure bé. No vull dir pas que la convertim en un paradís terrenal, sinó en un lloc de pau on l'esperit hi reposi dolçament. Els marits de l'antiga Grècia gairebé passaven les hores del dia lluny de l'esposa i de la llar. I sabeu per què? Perquè en els llocs de plaer es on únicament hi havien dones gracioses i cultes. Quants marits hi ha que badallen i

s'avorreixen sentint parlar la seva dona!

Recordem aquella frase de monsenyor Dupanloup: C'est un grand malheur quand le mari bâille en écoutant sa femme...

Com digué molt bé el P. Gracià Martínez, en una de les seves darreres conferències, per a mantenir constantment units els cors és precis unir també les intel·ligències. El marit que es troba bé a la llar, no cerca la felicitat fora de casa.

Es costum entre les senyores d'alta societat que contrauen matrimoni, no intervenir en els afers de la casa. La llar moltes vegades esdevé freda com la cambra d'un hotel. Belles pintures a les parets, mobles artístics agençant les cambres, però hi manca l'esperit. La dona ha de fer sentir la seva influència a la llar. Dissortadament la majoria dels homes i de les dones, no es donen compte de la transcendència que té el matrimoni. Es casen completament desorientats.

Cal, germanes meves, que sapiguem posar una mica de bellesa en totes les coses i una mica d'espiritualitat en tots els actes de la nostra vida. La nostra llar ha d'ésser alegre com un raig de sol. Perfumem-la amb les nostres virtuts i foragitem d'ella tota cosa lletja que faci minvar la gràcia que ha de planar al seu damunt.

Sigui la llar lloc de refugi i de recolliment. Que la llum del nostre esperit aclareixi totes les coses i les embelleixi. Sapi-guem posar damunt de la taula un pom de flors i darrera els vidres unes cortines blanques i que tota la casa faci olor d'honradesa. I si Déu ens dóna fills, pujem-los forts i sans, i acostem-los a Jesús perquè quan siguin grans i hagin abandonat el món daurat de la infantesa, sàpiguin seguir les seves petjades.

Omplim-la, amigues, de claror la nostra llar, perquè esdevingui refulgent com un cel asserenat.

MARIA BONSHOMS

COMENTARIS

Veritats doloroses

Hem vist ja la claror novella de l'any nou. Obrim els ulls a l'encís d'uns dies que no sabem si arribaran refulgents o embolcallats de tenebres. L'any darrer s'ha allunyat lentament com un vell xaruc i ha arribat el novençà i ha somrigut com un infant de galtes roges i ulls brillants.

Si girem els ulls enrera, veurem que la ruta que hem fet no és gaire llarga. I si ens aturem a meditar el fruit que han donat les nostres obres, ens convencerem que els nostres esforços han resultat gairebé estèrils. Si a una banda hi posem les bones obres i a l'altra les dolentes, ens avergonyirem de la nostra passivitat i indiferència. Els nostres adversaris caminen amb un gran dalit i nosaltres romanem aturats perdent el temps en discussions puerils. Pensem cada u de nosaltres si hem fet tot el que hem pogut, per tal de difondre el bé i escampar arreu de la nostra terra la bona llevor. Fem examen de consciència. Mediteu, germans, si heu sabut posar les vostres energies al servei de l'obra magna de desvetllament espiritual del poble. Quantes coses hauríem pogut fer que no hem fet! Quantes energies perdudes per no haver trobat homes capacitats i generosos que volguessin endegar-les!

A Barcelona podia fer-se molt, i no obstant no es fa gairebé res en el camp social catòlic. I és que diguem-ho d'una vegada: hi ha massa definidors i pocs homes d'acció. Tenim molts senyors que saben parlar ex cathedra, però molts pocs que us diguin: aquí em teniu per a portar a cap una obra gran i generosa. A la nostra ciutat no treballa sinó la gent de bona fe, els que no fan servir les obres d'escambell per enlairar-se. Els pontífexs sense tiara, es passegen per les altures esguardant amb menyspreu els pobres mortals que lluiten i es sacrifiquen per un ideal noble. Si teniu algun projecte, abans d'executar-lo, heu de demanar el seu parer, car si no ho feu així llencen damunt de vosaltres un fulminant anatema o be us mosseguen amb paraules càustiques. Són arbres molt esponerosos, però que no fruiten mai. És endebades que espereu que us mostrin un fruit del seu ingeni. Parlen amb una

gran vivacitat i gesticulen com si portessin dintre les inquietuds de l'obra que vol sortir a la llum, però no us feu il·lusions, passaran per la terra sense haver deixat rastre.

Quan arribi l'hora de les responsabilitats, com tremolareu espavordits davant del Jutge suprem!

Si en comptes de tenir uns quants corifeus que branden davant vostre l'encenser dels elogis, sabessin posar-vos davant del poble i guiar-lo amb la llum de la vostra intel·ligència, potser no hi haurien a la nostra terra tantes convulsions socials.

A cada barriada hi ha una capelleta, el director de la qual desenrotlla un programa particular d'acció social. En matèria social estem dividits com les sectes protestants. Cada director té un específic de la seva intervenció, que ha de curar tots els nostres mals. Hi ha gent que en té prou amb una ficció, per a fer veure la seva competència en sociologia. A l'entitat no hi ha res mes que les parets i les portes, però es dona la sensació que són molts els que treballen i que estan disposats a sacrificar-se pel bé del poble. I les entitats es combaten subterràneament, i a tot arreu hi veieu un exclusivisme que entristeix i aclapara. Què té d'extrany que el poble fugi de nosaltres? Voleu que el poble ens segueixi organitzant vetllades cursis i representant els pastorets? Voleu que en aquests moments d'intensa lluita social que els obrers es preocupen de coses vives, reals, que estan lligades amb la vida del treball, truquin a les vostres portes, sabent que no tenim altra cosa que programes llampants i teatrets per fer-hi comèdia els diumenges a les tardes! Ens hem de renovar o desaparèixer. Cal que hi entrin aires de renovació en aquests centres catòlics que la gent hi va a escalfar-hi cadires i que no saben portar dintre una vibració espiritual. També nosaltres podem tenir rebeldies, santes, nobles rebeldies, que acabin d'una vegada amb la farsa i les ficcions i que esperonin la nostra gent espantadissa i temorega. Sortosament la nostra joventut és gairebé tota catòlica i no obstant s'allunya de les nostres obres. I és perquè, parlem en general, en les seves

entranyes no hi troben ni una alenada de vida. Són entitats mortes, grises, anodines, ensopides, que no tenen moltes vegades altra finalitat que convertir-se en refugi dels que no sabrien on anar passar el temps, que podrien esmerçar en coses profitoses, jugant al billar o a cartes.

Quan un hom pensa amb l'actuació dels catòlics italians, belgues i alemanys i àdhuc dels francesos, s'avergonyeix i s'entristeix. De França ens arriben obres apologetiques admirablement pensades i escrites. Si voleu documentar-vos no teniu altre recurs que llegir obres estrangeres. És impossible que us formeu intel·lectualment amb les obres publicades a casa nostra.

Sentireu dir que a Espanya no morirà mai la fe, però no us passi mai pel cap de fer una estadística dels ciutadans que practiquen la Religió catòlica. A les esglésies gairebé no hi troben homes. Fa poc temps llegiem una Pastoral d'un Bisbe d'Andalusia, en la qual feia constar amb un accent de dolor, que en alguns pobles de la seva diòcesi els rectors passen mesos sense obrir el Sagrari. Ja veieu, quin fet més desencoratjador.

I davant d'aquests fets tan poc falaguers, hem de romandre amb els braços creuats? Hem de seguir vivint d'illusos, afirmant que Espanya és el poble més catòlic del món?

Ah! catòlics que em llegiu, si no deixem

de banda els personalismes, estem perduts. Fullegeu els diaris sindicalistes i veureu amb quina ardidesa defensen llurs ideals. Els elements revolucionaris van a poc a poc prenent les nostres posicions, i quan s'hagin enfortit esgrimiran contra nosaltres les seves armes. Cal que també nosaltres siguem forts. No oblidem aquell precepte que diu: ajuda't i el cel t'ajudarà. Si sabeu escriure, escriviu; si sabeu parlar, parlem; si teniu diners, ajudeu a sostenir les obres que tendeixen a espiritualitzar el poble, i si sou pobres, poseu les vostres energies i els vostres entusiasmes al seu servei. La passivitat és la mort, i l'actuació és la vida. No espereu que els fruits saborosos se us posin arran de boca: saccegeu l'arbre i arrabasseu-los de la branca. Treiem-nos la pols del cervell, i actuem amb una gran gosadia. Siguem generosos i donem-nos l'abraçada de germanor. Desensonyem-nos d'una vegada, i siguem ardits per a portar el poble a la victòria. El catolicisme és lluita. L'Església serà sempre agitada com el mar. Sortim de les aigües quietes de la indiferència, i anem a les multituds a predicar les veritats de l'Evangeli, les úniques que poden redimir el nostre poble i deslliurar-lo de l'esclavatge del sectarisme roig.

J. CIVERA I SORMANI

L'anarquització dels nostres obrers

El retorn de la llibertat al Sindicat Unic ha donat més expansió a la propaganda anarquista entre'ls treballadors. Mai s'era amagada, — com tantes vegades hem dit en aquestes pàgines — la identificació entre sindicalisme i anarquisme, i sempre ha estat ben patent el predomini dels llibertaris en la Confederació Nacional del Treball, que ells han creat i dirigeixen, que ells empenyen i orienten. Tots els cartells que veureu pels carrers de Barcelona, totes les gazetilles, que parlen de la reorganització dels diferents Sindicats Unics, del Ram de l'Alimentació, de la Metal·lúrgia, de l'Art de la Fusta, de Serveis pú-

blics, representen altres tants organismes on els anarquistes exerceixen control absolut.

En uns articles publicats aquí fa uns quants mesos (eren en plena hegemonia dels Srs. Martínez Anido i Arlegui) ja parlavem del llenguatge antirreligiós, dels llibertaris i de la furienta campanya atea i anticristiana en la premsa sindicalista que arribava a Barcelona i on guspirejava la opinió dels elements llavors aquí perseguits.

Però ara amb la nova política aquest esperit cobra més vida i sota la forma de la reobertura sindical estem assistint a una mobilització anarquista de debó espaventosa.

Tenim a la vista alguns dels darrers números de "Solidaridad Obrera" de València (del Desembre passat). D'entre la literatura exasperada, d'un revolucionarisme boig, autenticament anarquista perquè va contra tota cosa existent, contra tota llei, tota moral i tota jerarquia, en trec algunes notes típiques.

Una apologia del materialisme monista de Haeckel, del més sectari entre els científics antirreligiosos contemporanis; una apologia del suïcidi, escrita per una ploma ultra escèptica sucada en el més orb i negre pesimisme (article recentíssim *Los Vencidos*, al núm. del 30 Desembre); elogis de la moral sense sanció; professió de la doctrina de l'evolucionisme; negació de l'existència ultraterrena; emancipació de la Justícia, de tot origen teològic; reivindicació del mot de Blanqui "ni Déu ni amo"; reclams de biblioteques àcrates i d'un sens fi de fullets i opuscles llibertaris i arreligiosos, entre els quals veu hom els títols: "Doce pruebas de la inexistencia de Dios", "¿Dónde está Dios?" "La peste religiosa"; anuncis de revistes àcrates (entre les quals, per cert, s'anuncia la pròxima aparició de *Libertín*, "periódico infantil racionalista", a Barcelona); avisos i encoratjaments per a la formació de joventuts anarquistes, etc. La corrent esclata en el segon Congrés de la Confederació Regional Llevantina, tingut el passat Desembre a Castelló de la Plana, en el qual segons la S. O. del dia 20 "la majoria es va pronunciar sense reserves contra totes les formes de l'Estat"; és adir "va triuñar una vegada més la tendència anti autoritària", ço és la bakouninista, o sigui la llibertària, antipolítica i àcrata. Divisa eloqüent es la posada a tall de lema en un dels darrers números: "L'home lliure no admet amo ni frontera i lluita incessantment per a suprimir un i altra" I per a que ningú es faci il·lusions sobre el caràcter i to de la propaganda afegiré que al mateix núm. últimament esmentat sortia un article signat Elias Garcia fent una entusiasta defensa de l'anarquisme en sa fase més tristament clàssica, la dels atemptats sinistrament famosos comesos per Ravachol, Vaillant, Caserio, Pallàs i Angiolillo, sens oblidar la bomba del Liceo, als autors dels quals abominables fets califica d'hèroes i màrtirs!

Pensareu tal volta. — Oh, així ho diuen a València. — Però recordeu-se que a la assemblea tinguda el Palau de Bellas Arts el dia 31, últim de l'any passat, s'acordà, segons gazetilla a tots els diaris publicada, anar a la reaparició de *Solidaridad Obrera* de Barcelona. I de l'estat d'ànim d'aquí en son expressius testimonis uns avisos insertats a la mateixa *Sol* de València,

en els quals els diferents Sindicats Unics de Barcelona (el de l'Alimentació, un dia, els de la Metal·lúrgia i el d'Elaborar Fusta, altre dia) demanen a tots el periòdics "àcrates i obreïstes" "sindicalistes i anarquistes" de tota Espanya, i àdhuc de l'Estranger, que els considerin subscriptors.

A la capital de Catalunya ha començat a sortir, fa tres dissabtes, un setmanari amb el nom de *La Batalla*, El seu contingut és anarquista roig; i vet aquí íntegre la proclama que encapsala el 2n. número (30 Dec. 1922):

"No es espíritu de sumisión lo que hay que infundir en el proletariado; no programas de cobardía y respeto al régimen de los dominadores."

"Es ira santa contra el poder capitalista; espíritu de asalto de tierras, fábricas, minas, bancas e inmuebles es lo que hay que crear."

"Afán de guerra, sed de triunfo: he ahí la moral que debe sembrarse."

Aquesta és la moral que estan sembrant entre els obrers. I per a sembrar-la obliguen als obrers, vulgues no vulgues, a entrar als sindicats. Impera altra volta en favor de l'Unic, la pràctica odiosa del fer syndicar per força. I per la força els obrers han d'escollar les prediques nefandes, i les apologies d'Haeckel, i les disertacions d'ateisme i la propaganda antirreligiosa. I han de tenir per orgue oficial un diari compost amb blasfèmies i excitacions al mal, i l'han de sostenir per força amb les cotitzacions setmanals, també per força cobrades, pistola en mà.

No crec que mai al món un espectacle aixís s'hagués contemplat, ni el concebrien possible els mateixos contemporanis, si es donguessin compte clar de que davant dels seus ulls està passant el drama. En terra cristiana, piadosa i sota governs i autoritats publicament fidels a la Religió i l'Església, CAP TREBALLADOR POT EXERCIR EL SEU OFICI SI NO ESTA ADHERIT A UNA ORGANITZACIO REVOLUCIONARIA, I ENEMIGA DE LA RELIGIO, DE LA PATRIA, DE LA SOCIETAT, DE L'AUTORITAT I DE LA FAMILIA.

Els anarquistes han realitzat — ja hi arribaren en 1919 i ara es preparen per a tornar-hi, — una cosa que fora increïble si nostres sentits no la toquessin: el monopoli del treball. Aquesta fórmula té un equivalent satànic. El monopoli del treball en mans dels anarquistes equival al monopoli en mans del Diable, del nostre pa de cada dia.

R. RUCABADO

Esguardant el món

Txecoeslovaquia

Acord comercial

A Trieste es celebrà una conferència entre representants d'Itàlia i de Txecoeslovàquia.

Mussolini ha declarat que la conferència ha tingut cura d'assegurar a Trieste la possibilitat d'intensificar les seves relacions comercials amb Txecoeslovàquia, a l'objecte que el seu port pogués competir amb els ports del nord.

En aquest sentit, Txecoeslovàquia no sols ha concedit reduccions de les tarifes carrilaires fins al 60 per 100 en totes les mercaderies importades i exportades via Trieste, sinó que també ha admès el caràcter de concurrència vers els ports del nord que des d'ara ha de tenir la tarifa adriàtica, com és declarat expressament en l'acta de la Conferència, acceptat per les dues delegacions.

D'aquesta manera es possible fer afluir novament al port de Trieste els corrents d'exportacions i d'importacions de i per a Txecoeslovàquia que s'havien desviat a favor del port d'Hamburg a conseqüència dels obstacles posats per les noves fronteres, a espatlles de Trieste com també pels avantatges especials que oferia la via d'Hamburg per les menors despeses derivades de la progressiva baixada del marc.

La Conferència ha concertat també acords sobre les comunicacions telefòniques i telegràfiques i sobre l'abolició del visat dels passaports, mesures destinades a fer més fàcils les relacions entre els dos països.

Per la seva part Txecoeslovàquia ha obtingut diverses reduccions de despeses als magatzems generals de Trieste pels seus sucres destinats a l'exportació i el perllongament a quatre mesos de la franquícia pel dipòsit de tals mercaderies als esmentats magatzems.

Les mesures adoptades han estat acollides amb molta complaença pels fumans els quals han vist com el nou govern realitzava en pocs dies moltes de les promeses que en tres anys no havien estat complertes.

Grècia

La zona lliure de Salònica

El ministre de Iugoeslàvia ha sortit vers Belgrad a l'objecte d'estudiar amb el seu govern la qüestió de la zona lliure de Salònica.

Quan torni a Atenes continuarà les negociacions amb el govern grec per a arribar a la ratificació de la convenció relativa a la zona lliure.

El govern grec està disposat a començar la

discussió de les modificacions que calgui introduir a la convenció greco-iugoeslàvia. El govern iugoeslau demana que la zona franca sigui col·locada sota la seva administració i vol també concessions sobre la línia ferroviària Geugeli-Salònica.

França

El fracàs de la Conferència

El "Petit Parisien" creu saber que, malgrat la ruptura de la Conferència de París, França no empenirà cap acció que pugui comprometre els interessos dels altres aliats, presents o absents, en les deliberacions que realitzin. França no demanarà cap concurs i obrarà com si tots els aliats estiguessin en un tot al seu costat. En totes les organitzacions que puguin ésser creades per a la percepció dels impostos sobre el carbó alemany, recollida de divises estrangeres o altres garanties que sia necessari pendre, Anglaterra tindrà un lloc assenyalat, no havent de fer altra que ocupar-lo, al costat de França.

La Conferència de Lausana

El corresponsal de "Le Temps" a Lausana enfondeix sobre les enormes repercussions que pot tenir la ruptura de les negociacions. He dit, escriu, que l'hora de Txitxerin sembla haver sonat al rellotge de la Conferència de Lausana.

En efecte, Ismet patxà, que representa Turquia a Lausana, no és un diplomàtic. És un general que ha vingut a seure davant el tapiç verd, saltant del cavall, després d'una victòria. Representa un país que es la mes gran potència militar de l'Islam i que ha seguit l'evolució colossal de la qual l'Àsia musulmana n'és el teatre i de la qual la diplomàcia occidental sembla ignorar-ne l'abast i fins l'existència. Que hom llegeixi els diaris de les Índies, d'Egipte i de Persia i hom compendrà el prestigi del qual gaudeix avui Angora a través tota l'Àsia, que somnia rompre el país de l'occident. Hom compendrà també ço que representa Ismet patxà i ço que pot significar en el cas d'una ruptura a Lausana. És en aquestes condicions que el generalíssim turc es troba davant de vells diplomàtics, hàbils a dissimular sota textos d'aspecte innocent, greus compromisos, experts en l'art d'arrabassar una signatura mitjançant maniobres complicades. Ismet patxà ha descobert algun artífici i ha tingut la impressió de trobar-se davant d'homes d'una altra època. Ha adquirit la convicció que actualment no podia signar res a Lausana, car el seu país no el ratificaria. El govern francès procura que no es vagi a una ruptura amb els turcs i sembla que es mostra favorable a una intelligència amb Rússia.

UN PROBLEMA D'ARA

El control obrer

III

Més del cas d'Itàlia

El Govern presentà el seu projecte al Consell superior de la Indústria i al Consell superior del treball el 24 de gener de 1921. "L'objecte del control obrer—deia en el preàmbul del projecte—no es altre que permetre als obrers el conèixer les condicions en que viuen i es desenvolupen les indústries, completar la seva educació econòmica i tècnica, controlar l'aplicació de les lleis socials i suggerir nous mètodes de treball." I afegia el Govern, mitjançant aquesta institució espera millorar les relacions entre el capital i el treball."

El projecte no s'extenia a totes les indústries sinó solament a dotze categories que expressament es detallaven, excluint-se les empreses de l'Estat monopolitzades pel mateix, les empreses comunals, les indústries noves durant els primers quatre anys de la seva existència (i és que es considerava que el control podia impedir el seu creixement?) i tots aquells establiments que comptaven menys de seixanta treballadors.

L'organització que establia el projecte era molt sensible i l'organ central era una Comissió de nou membres, a base de tres empleats i sis obrers, elegits per tres anys i reelegibles per tots els empleats i obrers de cada ram d'indústria. Aquesta Comissió havia de nomenar, en cada establiment posat sota el seu control, dos obrers majors d'edat i que portessin tres anys al servei de la casa, els quals exercirien el control i presentarien rapports a la Comissió general, qual comissió, mitjançant els susdits obrers quedava amb el dret de procurar-se informacions sobre el cost de les primeres matèries, preus de revenuda, mètodes administratius i tècnics que s'empleaven (encara que excluint els secrets de fabricació), moviment de salaris, distribució de capital i aplicació de lleis industrials i obreres.

A l'enxems, els patrons havien de nomenar una Comissió de nou membres encarregada de discutir amb la Comissió obrera. Ambdues Comissions podien assistir, mitjançant delegats, una a les sessions de l'altra amb veu i dret a discutir, i s'havien de reunir almenys una vegada cada mes en sessió conjunta per a estudiar la situació general de l'indústria i per a servir d'àrbitres en els conflictes que el control hagués pogut plantejar en els diferents establiments industrials.

Com es veu, el projecte del Govern italià era d'una factura molt senzilla, sense gaires complicacions orgàniques.

Però el projecte no fou pas ben rebut per ningú. Els obrers el trobaren excessivament moderat ja que, segons ells, estava calcat del projecte patronal i reduïa la noció del control obrer a un senzill dret d'informació (encara que molt ample), de tutela i de consell. Els patrons aïgüeren que el projecte era massa ample, que els obrers se'ls posarien en totes les qüestions, que els conflictes sovintejarien d'una manera alarmant i que la producció i la disciplina, així com el secret dels negocis, patirien extraordinàriament d'aquesta investigació constant per part dels obrers.

Davant les crítiques d'una i altra banda, el Govern retocà lleugerament el seu projecte precisant sobretot els drets dels delegats obrers qui exercirien el control, i el presentà al Parlament, on fou discutit per la comissió de la Cambra durant el mes de Març de 1921.

La discussió en la comissió palesà les dificultats enormes de l'empresa ja que entre els diputats patronals i els socialistes s'establiren diferències irreductibles.

Amb tot i això, com el projecte comptava amb l'apoi dels socialistes (encara que amb reticències i sense gaire satisfacció per part dels mateixos) i els elements governamentals el propugnaven i n'alabaven els aventatges, res hauria tingut d'estrany que el mateix s'hagués vist convertit en llei. El projecte anava pel camí d'ésser llei i de portar-se ben aviat a l'aplicació quan caigué el Ministeri Giolitti que era el qui el sostenia i l'havia infantat. El Govern següent no tingué cap interès en suscitar altra vegada la qüestió, i el projecte Giolitti dormí en el si de la comissió parlamentària, malgrat que de tant en tant la premsa de certa tendència en demanava la resurrecció. Però aquesta no vingué.

Després, tots coneixem els successos esdevinguts a Itàlia que han portat al Poder el feixisme. Amb el que sembla, per ara i per tant, que el control obrer no corre perill de preocupar massa al Govern ni al Parlament.

JOSEP M.ª GICH.

OBRA INTERESSANT

PER LA MORAL DE CATALUNYA
CONTRA EL JOC
 I EL
PACTE AMB EL JOC

per R. RUCABADO

Volum de 212 pàgines

Preu: 3'50 pessetes

Pot demanar-se a l'Administració de CATALUNYA SOCIAL

Tràgica visió

L'ombra sinistra que passa per damunt d'aquelles terres...

Supressió del joc per tota Espanya?

Ho posem entre interrogants, perquè dubtem de la veritat. El govern lliberal volia presentar-se com a moralitzador dels costums enfront dels gabinets conservadors. El Ministre Duc d'Almodóvar del Valle ha ordenat als governadors la cessació del joc a totes les províncies, i ell mateix, a Madrid, ha fet tancar *algunes* timbes. L'aldarull que s'ha mogut és enorme, i demostren la gegantina magnitud dels interessos creats en la indústria del vici d'una part la manifestació feta pels carrers de la Cort; per 1500 croupiers i empleats de les cases de joc, sense treball o amenaçats de quedar-hi, i d'altre part l'actitud del President de la Matritense de Caritat, Sr. Garcia Molinas, exigint que *abans de suprimir el joc* s'assegurés el socors dels captaires i cecs, i dels asils que sosté dita entitat (que és germana del Comitè barceloní). (Article de l'A. B. C. 28 Desembre). Les referències llegides a la premsa de Madrid coincideixen en dubtar de l'energia i fins de la sincera voluntat del ministeri Garcia Prieto, que ja vacila sota de pressions misterioses. I d'on treuria, per altra banda, l'autoritat moral el Govern per a abolir el joc, essent el joc un vici nacional intimament encarnat amb

el sistema? Diu molt bé un diari comentant la manifestació dels tahuls sense feina: "ara és de justícia que els polítics donguin de menjar als croupiers, quan tantes vegades els croupiers han donat menjar als polítics." No, mentres la gent poderosa, els rics, les classes directores, no trenquin ells el contacte amb el joc, no l'arrenquin del sí de la "bona societat", els governs i els governadors, àdhuc els sincers, s'estrellaran. El cas del Sr. Ardanaz a Barcelona n'és un recent exemple.

A Barcelona, seguint les ordres generals el nou governador Sr. Raventós sembla que ha fet tancar ja *algunes* timbes. De l'eficàcia general i de la positiva valor d'aquesta actitud n'es prova la publicació, ja sota el govern de l'esmentat senyor, al *Boletín Oficial de la Provincia*, el dia 4 del corrent, de la llista repartidora dels diners del joc corresponents al passat Desembre, en total 227,240 pessetes, distribuïdes entre les entitats de consuetut: hospitals, asils, escoles, patronats, etc., els quals establiments poden aplicar-se les paraules de "Germà Vidal" de Girona.

R.

La qüestió del joc a Girona

El dia 9 del passat Desembre, el diari barceloní "El Día Gráfico" publicava aquest solt que ara traduïm:

"Els diners del joc. — Un bell exemple

Copiem del "Diario de Gerona":

"Es diu que la Junta de Govern dels Establiments de Beneficència ha acordat rebutjar els donatius dels governador civil, procedents dels fons que produeix l'autorització del joc, i que publicarà aquella una nota explicant les causes de sa determinació."

I afegeix el periòdic de nostra capital:

"De resultar comprovada la notícia, Girona donaria a nostra ciutat una eloqüent lliçó. Els establiments benèfics—i altres que de tals sols en tenen el nom—que a Barcelona cobren mensualment fortes quantitats de tant vergonyosa pro-

cedència, malgrat les paraules del senyor Bisbe i la repugnància de la opinió sana, han de mirar-se en l'espill que la immortal ciutat els ofereix."

Hem procurat per nostra banda comprovar la certitud de la que seria nobilíssima i exemplar conducta dels Establiments de Beneficència gironins. Mentre ens arriba la confirmació o rectificació demanades, ens complavem a reproduir un suggestiu article català eixit a l'esmentat "Diario de Gerona" pocs dies abans de la data anteriorment citada, el 28 de Novembre. Recomanem la lectura d'aquesta curta, però justíssima pàgina:

"El joc... senyor Governador!

El joc d'atzar és la plaga més verinosa que pot tenir un poble. No solsament reporta el malestar i la ruïna de les famílies, la corrupció dels més nobles sentiments, l'enveja i desfalcs, si que també excita els odís i els crims, tacant de sang l'història dels pobles; és el joc d'atzar, en una

paraula, el cranc que rosega i mata la família. Que en farem d'haver enrunat les cabanyes de bandolers que saquejaven en mig del camí, si avui ens trobem a la ciutat, amb unes timbes de joc, que no roben, però saquegen als desgraciats que cegament van a cercar-hi la fortuna?... Però lo més dolorós és que entre aquests explotadors de tan denigrant vici hi figuren gent de representació i autoritat.

Aquí, a Girona, es juga, i això ho sap tothom. I aquesta infecció malvestadora és avui estesa per tota la província, des dels poblets i viles fins a les ciutats. Hem sentit el dolor de una mare quan no tenia un més de pa per apagar la fam dels seus fillets i el braolar d'aquell desgraciat que la sort li fou adversa. "Lladre, més que lladre! — deia, sanglotant, la pobre dona — Marxa d'aquí, que m'has robat la pau del cor. Què vols que els hi doni a aquests pobres fillets per menjar, si no tinc res, ni tant sols deu cèntims per pa!" I l'home, follament, contestà: "Porta'ls a la Cantina Escolar, que dels quartos que m'han robat al joc ja els hi faran caritat...!"

I no us arriben a l'ànima, senyor Governador, els clams de tantes mares que ploren la intranquil·litat i misèria de la llar? No sou vos un pare de família? Avui es permet el joc a Girona, repartint quatre monedes a les Cases de Beneficència, Caritat, etc. I és proporcional ço que's reparteix amb lo que's guanya il·lícitament amb les timbes? És distribueix tot lo que's recull per causa del joc? I àdhuc amb quina consciència, es poden acceptar aquests diners, sapiguent que tots ells és com si fossin robats a molts pares d'aquells noiets esgrogueïts que van a menjar la sopa?

No sentiú temença, vosaltres catòlics, de que un dia se us fonguin les monedes a les mans en sang de fratricidi? Vosaltres no robeu, tant se val; però amb el vostre silenci i potser quelcom més, coonesteu la obra nefanda dels que es llicencien amb diners guanyats il·lícitament i il·legalment.

GERMÀ VIDAL."

: Política antisocial

Les primeres espurnes

Els polítics dels vells partits lliberals gairebé n'estaven curats del xarrampió de l'anticlericalisme, però aquest partit nou que s'ha incorporat als antics partits que en diuen Reformisme, com que té de donar alguna raó de la seva existència, i ha de fer mèrits com tots els sobrevinguts a una empresa, enc que sigui de govern, fa pressió per aquest cantó del sectarisme i fa, i fa fer, coses, als seus companys de Ministeri, que desdiuen d'un Govern seriós i entenmentat.

El primer acte d'aquesta política antisocial, per anticristiana i escandalosa, fou el *prometre*, en lloc de *jurar*, en Pedregal, en pendre possessió de la cartera de Finances.

El segon acte d'aquesta mala política l'ha comès en Romanones en anunciar el projecte de defensa del Patrimoni artístic nacional amb forma d'una veritable confiscació de totes les obres d'art, com si l'Estat en fos propietari, amb la qual cosa l'immens patrimoni artístic de l'Església (que per cert tan bé defensa i conserva), passaria, indirectament en poder de l'Estat, que es el gran dilapidador de tots els patrimonis. Ara sembla que En Romanones torna enrera i suavitza aqueixa atzagaiada anticlerical i essencialment socialista.

El tercer disbarat l'ha comès En Salvatella, el Ministre inversemblant d'Instrucció Pública, ultra romanonista i esquerrà, sectari un xic ridícol. ¡En Salvatella ha tingut el primer atac d'anticlericalisme i ha suprimit la festa dels estudiants, establerta, ara farà un any, pel Govern a petició dels estudiants catòlics, el dia de Sant Tomàs!

Demés d'aquests tres fets simptomàtics, se sap que En Melquiades, l'*Heteroòxo*, ha imposat als seus amics del Ministeri el canvi de l'embaixador d'Espanya prop de la Santa Seu a fi de facilitar la introducció de la llibertat de cultes a Espanya. Vol modificar la Constitució de l'Estat espanyol En Melquiades per tal de satisfer els seus sectarismes.

Contra aqueixa política antisocial, anticlerical, sectària i perturbadora, tenim tots l'obligació d'oposar-hi la bona política amb totes les seves conseqüències.

Sigui aquest el nostre primer crit d'alerta,

Una república model

COLOMBIA

Hi ha molta gent que es pensa encara que la forma republicana ens fa por als catòlics.

Que això ho cregui don Melquíades, l'*Heterodoxo*...

Però no es pas veritat. I ara mateix anem a fer l'apologia d'una república que no te cap empet ni cap sentor de monàrquica.

Colòmbia, la república que avui dia podem dir que assaja al peu de la lletra la nostra política, que si alguna en tenim es la catòlica. Aquella república està consagrada al Sagrat Cor de Jesús i en ella el Govern es catòlic integralment i els representants del poble ho son també gairebé tots.

La pau a Colòmbia fa més de vint anys que no s'ha perturbat gens ni mica.

Quants atacs ha rebut el Govern de part dels enfellonits sectaris enemics (que en té molts), han lliscat suaument per damunt seu. Ni han aconseguit esporuguir-lo.

I mentrestant aquell Govern ha anat governant al poble patriarcalment, es a dir, catòlicament, amb justícia, amb prudència, honradament, caritativament.

Per aquest motiu a Colòmbia tot es floreixent: la religió, la moralitat, la bona fe, el bon tracte, la riquesa, la ciència, les arts.

Aquest Govern catòlic, que trobà en pujar al poder la moneda nacional depreciada com avui dia ho està la d'Àustria, o la d'Alemanya, avul pot vanagloriar-se de tenir-la tan valuosa com el mateix dòllar i a voltes més. Quin ressorgiment més edificant!

L'Agricultura i l'Indústria res tenen ja que envejar a Europa.

Es compten per mils les mines de totes classes que hi ha en explotació.

El servei de comunicacions tan per terra, com per mar, com per l'aire, no té comparació amb cap més país de la seva importància.

Les obres públiques van escampant riquesa a tots els indrets i recons de la nació, la qual sols espera braços forts i pits cristians per a posar en explotació immensos i rics territoris i convertir Colòmbia en una de les principals nacions del món.

La sang màrtir de García Moreno no fou vessada inútilment!

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Epitome Theologiae Moralis. — P. Joannis B. Ferrers. S. I. — Editio quarta — tertia latina Eugenius Subirana, Pontificius Editor — in via dicta "Puertaferri" 14, Barcinone — 1922.

El P. Ferreres, teòleg eminent, en editar la quarta edició del seu "Epitome de Teologia Moral", s'ha fet ell mateix l'elogi de la seva obra, car l'acceptació de públic, penyora de l'encert i coronament dels esforços de l'autor, son el testimoni irrecusable de la bondat del llibre.

Realment no es pot donar més ciència en menys pàgines, i un criteri més elevat en les qüestions més difícils.

Cap home d'estudis, cap professional, cap sacerdot, pot prescindir en la seva biblioteca d'un llibre que ens atrevim a dir que es una petita *Summa* de la teologia moral.

F. MANICH

Una estadística curiosa

Un diari ha fet un treball estadístic sobre els ministres que han passat per la cartera d'Instrucció pública des de 1900, en què es féu independent aquest ministeri.

Hi ha hagut 32 ministres, cinc d'aquests dues vegades.

El qui més temps l'ha exercit és el senyor Rodríguez Sampedro (quatre anys), i el que menys el senyor Cierva (don Isidor), qui l'ha tinguda 30 hores.

Per terme mitjà, l'estada dels ministres en el càrrec ha estat de vuit mesos.

Les cessanties que es cobren per aquests 28 senyors, arriben a la xifra de 210,000 pessetes, amb la qual quantitat es poden sostenir 105 escoles.

Cóm volem que es faci res de bó, ni res seriós, als ministeris (en tots ells passa el mateix), si als Ministres no els resta temps sinó per embotellar-se el discurs d'entrada i sortida del Ministeri, i als empleats per a rebre'ls i acomiadar-los?

I si a aquesta desfilada cinematogràfica si afegeix la poca preparació dels homes que ocupen els Ministeris, haurem de deixar-nos envair pel pessimisme mes desencoratjador.

D'ací i d'allà

El Ministre d'Estat ha fet declaracions. ¡Més valdria que callés!

Diu que orienta la nostra política exterior decididament cap a França. Com a quixoteria pot passar, ara que França es va isolant de tot el món.

Per a portar a cap aquesta política l'Alba declara que ha accedit a dues coses que demanava França: a la rebaixa d'interès del prestege conegut, i a la concessió de no recordem quin privilegi que feia temps demanava inútilment als Ministres d'Estat anteriors. I això, afegia l'Alba, sense exigir compensacions...

Es a dir que l'Alba fa política exterior concedint privilegis, sense exigir la recíproca. I en canvi França, està arruinant als nostres vinaters exportadors, etc.

¡Quins Ministres d'Estat, bon Déu!

El Sr. Ministre d'Instrucció Pública comença bé la tasca.

En efecte; en un ram de l'Administració en el que quasibé tot està per a fer, el Sr. Salvatella té una pensada — *mónstruo* — suprimir per R. D. la festa de St. Tomàs, patró dels estudiants.

L'autonomia universitària; la creació (sí, creació) de les Escoles Normals de Mestres; l'ensenyament tècnic, etc. ¿que signifiquen poc al Sr. Ministre?

En canvi, el suprimir una festa per l'únic motiu d'ésser festa religiosa (en un país on els estudiants fan festa i vaguen les tres quarts parts de l'any) ¡això sí que es de transcendència!

Això té tres avantatges per al Sr. Salvatella: primera, es la solució de tots els problemes pedagògics d'Espanya; segona, immortalitza un Ministre; tercera, fereix la consciència religiosa del país.

Sr. Salvatella, ¿caldrà que enyorem el seu no menys immortal antecessor Sr. Montejo?

Es diu que després de les eleccions i en les noves Corts, el Govern, inspirat pel Sr. Melquiades, s'apressarà a reformar la Constitució.

Comprenem que una Constitució de l'any 76 estigué molt necessitada de reforma, més a més si es tant exòtica i inadaptada a l'ànima nacional com aquesta d'en Cànovas.

Però... Srs. Ministres ¡que l'agricultura va pel

camí d'arruinar-se definitivament; que les fàbriques de teixits no tenen comandes per a l'any de gràcia de 1923; que el sindicalisme roig creix cada dia i serà omnipotent quan la misèria ens apremii (que no tardarà molt)!

I davant de tot això, ens podem mirar tranquil·lament com els directors d'aquest dissortat país es dediquen a tasques com les de reformar la Constitució i a encendre altra vegada la guerra civil a Espanya a base de la discussió de l'article 11, de la llibertat de cultes, etc., etc.?

Llegim en un diari de París que el Consell de la Legió d'Honor ha acordat esborrar de les llistes de la mateixa a Octavi Marguerit per les moltes brutícies que posà a la seva darrera novella.

Ens plau aquesta orientació higiènica i ens agradaria que l'exemple es seguís arreu i, sobre tot, per certs indrets on hi ha molta gent que, a base de pornografia, ha entrat a la *Academia de la Lengua*, suposem que per espatitjar-la.

Gràcies que allí es fixa, es llimpia i es dona esplendor.

Els electors del districte de Dènia, per on surt diputat el nou governador, ha regalat a aquest un bastó, i en contestar els discursos d'oferiment, diu un diari local, textualment:

"El señor Raventós terminó diciendo que agradecía mucho el honor que le conferían los y 3 cajas de huevos país de unas 60 docenas caja, con un 20 % malos, y que en ellos enviaba un cordial abrazo al distrito de Denia".

Una mica més de compte, senyors caixistes, perquè no hi ha dret a enviar aquestes misèries barcelonines als electors de Dènia.

El ministre d'Instrucció Pública ha donat un R. D. pel qual els estudis pendran una volada extraordinària.

Ha suprimit la *festa de l'estudiant*, que tenia lloc, molt religiosament, el dia de Sant Tomàs d'Aquino.

Es veu que el senyor Salvatella, de voler fixar alguna festa *tomista* pels estudiants preferiria que fós la dels *tres toms*.

Noticiari

ESPANYA

—El governador de Barcelona ha manifestat que malgrat no reunir els reglaments del Sindicat Unic les condicions que havia exigit, volent donar-los una prova de tolerància i fer que tornin novament a la legalitat, els ha signat.

—Una comissió formada pels senyors Alvarez Ude, Ossorio, Oreja i Fuentepila, ha visitat el ministre del Treball, per a presentar-li una instància sotascrita per la Federació d'Obrers Catòlics de Llevant, sol·licitant la implantació proporcional en els Comitès Paritaris, aspiració que mantenen per a tots els organismes socials.

El senyor Chapaprieta ha rebut amablement la comissió, prometent estudiar amb tot interès la petició que se li feia.

—La "Unió de rabassaires de Catalunya" organitzà per la diada dels Reis, un Congrés per a tractar dels terrenys comunals, roturació de terrenys incults, redempció de càrregues que pesen damunt la terra i crèdit agrícola.

—A Sevilla s'han tingut d'allotjar 300 famílies pobres dintre dels grans caixons de fusta destinats al aerodrom de Tablada.

—A Galícia creix de valent el moviment popular exigint la redempció de *foros* i l'abolició del caciquisme.

—A l'Escola del Treball ha començat un curs especial per a operaris carrossers, organitzat per l'Associació de Patrons Constructors de Carrosseries i patrocinat per la Direcció de l'Escola.

—Els estudiants han decidit conservar la festa universitària de Sant Tomàs, tan arbitràriament abolida pel nou Ministre de I. P.

—El "Butlletí Oficial" publicà el dia 3 una circular del Govern civil anunciant que per a la rectificació contínua del Cens patronal i obrer (format per la Delegació especial del ministeri del Treball) el qual servei actualment està a càrrec de la Direcció general d'Estadística, s'ha establert una Oficina, dependent de la Secció provincial, al carrer de Trafalgar, 78, primer, oberta al públic tots els dies feiners, de nou a una.

El governador recorda als patrons i als obrers que no figuren en el respectiu Cens, l'obligació, preceptuada pel R. D. del 3 de novembre últim, d'inscriure's en aquest registre permanent patronal i obrer, incorrent, per omissió o falsedat en les dades d'inscripció, en multes que podrà imposar-los la Direcció general d'Estadística.

Tenint en compte que, segons disposa l'esmen-

tat R. D., d'aquest Cens han d'obtenir-se les llistes electorals per a designar els Comitès paritaris, comissions mixtes i altres organismes arbitralis, i que, per altra part, exigeix als obrers o patrons com a condició precisa per a sindicarse la de figurar inscrits a l'expressat Registre estadístic, interessa en alt grau a les entitats patronals i obreres cooperar a la tasca de la indicada Oficina a fi que el Cens assoleixi major exactitud.

—A Cartagena s'ha conseguit acabar amb la mendicitat explotadora de la gent de bé. L'èxit es deu a la junta de Protecció a la Infància.

—El Director general de primera Ensenyança ha publicat una Circular relativa al nou regim de previsió fonamentat en l'estalvi dotal i d'invalidesa, per tal de fomentar-lo.

ESTRANGER

—La Lliga d'Artesans, de Suïssa, ha nomenat una Comissió, presidida pel doctor Hans Eschumi, per a preparar un Congrés Internacional de la classe mitja, a fi d'organitzar-la per a que es defensi ella mateixa.

—L'"Unió dels sense treball", dels EE. UU. proposa al govern ianqui que compri les mines per 4,500 milions de dollars. L'explotació intensiva donarà ocupació a un sens fi de braços.

—El nombre de diputats catòlics a Anglaterra ha passat de dotze a vint.

—Els catòlics ianquis, davant la campanya que és prepara contra l'ensenyament privat, —a títol de defensa de la americanització del jovent,— han organitzat una sèrie d'empreses per a contrarestrat-la que ja han fruitat abans d'hora. Es un bell espectacle els de nostres germans de Nordamèrica tan amatents i decidits en pro de les obres de propaganda catòlica, especialment en les d'aquest ram verament importantíssim.

—El Ministre francès d'Agricultura ha constituït Comitès departamentals per a facilitar el retorn de braços a la terra, el cultiu de la qual procurarà per tota classe de mitjans eficaços.

—Ha fracassat l'acció conjunta de masons i revolucionaris portuguesos contra aquell Govern perquè es prestà a la cerimònia de la imposició de la birreta cardenalícia al Nunci, i per els projectes relatius a l'ensenyament religiós a les escoles, obra del Ministre de I. P. que ha dimitit.

—A París es fa viable el projecte de construir als terrenys de les antigues fortificacions dotze mil cases barates.

—El Parlament francès acaba de promulgar una llei autoritzant el pagament de *supersalaris* familiars en les obres de l'Estat, dels Departaments i dels Municipis.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 7, pral. (Travessia de Plaça Sta. Ana a Plaça Nova)

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRÀCTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació.—Pràctiques d'escriptori.—Mecanografia.—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incloses la Banca i la Borsa.—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per perits i professors mercantils.—Classes especials per a senyoretas.—Practical of School Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G.—Enric Granados, 30; Barcelona